

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବାର ସେବାରେ ବିଘ୍ନ ନିଶ୍ଚିତ ପଡିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ କଷ୍ଟ ସହନ କରି ମଧ୍ୟ ଏହି ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହିବାକୁ ହେବ, ଦୟାଶୀଳ ହେବାକୁ ପଡିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମର ସମ୍ପତ୍ତି ରହୁଛି ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କ’ଣ ହୋଇଥିବ ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମକୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଆଉ ଜନ୍ମ ନେବାର ନାହିଁ କିମ୍ବା କାହାକୁ ଜନ୍ମ ଦେବାର ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ପାପ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ, ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାର ବୁଦ୍ଧି ହେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ଏହାକୁ ବିନାଶ ହେବାର ଅଛି । ଆମେ ଏହି ପୁରୁଣା ବସ୍ତ୍ରକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜ ଘରକୁ ଯିବା କାରଣ ଏବେ ନାଟକ ଶେଷ ହେଲା ।

ଗୀତ:- ନଇ ଉମର କୀ କଲିୟା.....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କୁ ପରତ୍ସେକଙ୍କର ଆତ୍ମା ଉଦ୍ଧୃତିକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି କଥା ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବିଚାର ଆସେ ଯେ ଦୁନିଆରେ ଯେତେ ବି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା କିପରି ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖ ଦୁନିଆ । ତେବେ ସୁଖର ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ କେଉଁଠି ଥିବ, ଏକଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଗାତ୍ରରେ ସୁଖର ସ୍ଥାନକୁ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖର ସ୍ଥାନ କରିଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା ତ ହେଉଛନ୍ତି ଦୟାର ସାଗର । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଏହା ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଦୁଃଖୀ ଅଟନ୍ତି କାରଣ ସେମାନେ ନା ସୁଖକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା ସୁଖଦାତାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଉପାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଛି । ସୁଖ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ—ଏହା ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ପାଇଁ କହିଦେଉଛନ୍ତି ସିଏ ହିଁ ସୁଖ-ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ତାଙ୍କ ଉପରେ କଳଙ୍କ ଲଗାଇବା ହେଲା ନା! ଇଶ୍ଵର, ଯାହାଙ୍କୁ ପିତା କୁହାଯାଏ, ତାଙ୍କୁ ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସୁଖ ହିଁ ଦେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ଘର ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ନେଇଯିବି । ସେହି ଶାନ୍ତିଧାମ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଅଟେ । ସେଠାରେ କେହି ପତିତ ଆତ୍ମା ନଥାନ୍ତି । ସେହି ସ୍ଥାନକୁ କେହି ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି । କଥାରେ କହନ୍ତି ଅମୁକ ନିର୍ବାଣଧାମକୁ ଗଲା । କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝି ନାହାନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧ ନିର୍ବାଣଧାମକୁ ଗଲେ, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ସିଏ ସେଠାରେ ଆଗରୁ ଥିଲେ ତେଣୁ ସେଠାକୁ ହିଁ ଗଲେ । ଆଉଁସ୍ ସିଏ ତ ଗଲେ, ବାକି ଅନ୍ୟମାନେ କିପରି ଯିବେ ? ସାଥୀରେ ତ କାହାକୁ ନେଲେ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ସିଏ ଯାଇ ନାହାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ପତିତ ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଦୁଇଟି ରହିଛି— ଗୋଟିଏ ହେଲା ମୁକ୍ତିଧାମ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ହେଲା ଜୀବନମୁକ୍ତିଧାମ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିବପୁରୀ ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ । ଏହା ହେଉଛି ରାବଣ ପୁରୀ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ରାମ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ରାମରାଜ୍ୟ କହିବା ଦ୍ଵାରା ବୁଦ୍ଧ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆତ୍ମା ଚାଲିଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟକୁ ତ କେହି ପରମାତ୍ମା ବୋଲି ମାନିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ତୁମର ଦୟା ଆସୁଛି ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ କଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ସହନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସ୍ନେହୀ ସନ୍ତାନମାନେ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କରିବାର ଏହି ଜ୍ଞାନ ଯଦ୍ଵାରା ବହୁତ ବିଘ୍ନ ପଡିବ । ଗୀତାର ଉଗ୍ରବାନ ଗାଳି ଖାଇଥିଲେ ନା । ତାଙ୍କ ସହିତ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଗାଳି ଖାଇବାକୁ ପଡୁଛି । କହୁଛନ୍ତି ନା ଇଏ ବୋଧହୁଏ ଚତୁର୍ଥୀର ଚନ୍ଦ୍ରମା ଦେଖିଥିବେ । ଏସବୁ ହେଉଛି କାହାଣୀ । ଦୁନିଆ ତ କେତେ ଅପରିଷ୍କାର । ମନୁଷ୍ୟ କ’ଣ-କ’ଣ ସବୁ ଖାଉଛନ୍ତି, ପଶୁପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାରି ଖାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଏସବୁ ତୁମକୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ କେତେ ଲଜେଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ ବାବା କେତେ ସହନ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଯଦି ତୁମେ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍କ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜର ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଅ । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ସେଠାକାର ନିବାସୀ ଅଟ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇଥାନ୍ତି । ଯଦି ଜଣେ ଏକା ଏକା ନିର୍ବାଣଧାମକୁ ଚାଲିଯିବ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିପରି ନେବ ? ତାଙ୍କୁ ପୁଣି କିଏ ସାଥୀରେ ନେବ ? ଧରିନିଅ, ବୁଦ୍ଧଦେବ ନିର୍ବାଣଧାମକୁ ଗଲେ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଅନୁଗାମୀମାନେ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି, ତେବେ ସିଏ ଆସି ଏମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନେଇଯିବା ଦରକାର । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଉଗ୍ରବାନଙ୍କର ସନ୍ଦେଶବାହକ ସେମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏହିଠାରେ ହିଁ ଅଛି ଅର୍ଥାତ୍ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଏଠାରେ ଅଛି । ତଥାପି ତାଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଆଉଁସ୍, ସିଏ ତ ଧରଣ ସ୍ଥାପନ କରି ଚାଲିଗଲେ ତା’ପରେ କ’ଣ ହେଲା ? କିନ୍ତୁ ମୁକ୍ତିକୁ ଯିବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ମେହନତ କରୁଛନ୍ତି । ସିଏ ତ ଜପ ତପ ଆଦି କିଛି ବି ଶିଖାଇ ନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଗତି-ସଦଗତି କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ଜୀବନମୁକ୍ତି । ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଧରଣ ରହିବ । ବାକି ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବି । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁ ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବଗିଚାର ମାଲିକ, ଆମେ

ସମସ୍ତେ ହେଲେ ମାଳୀ । ମମ୍ମା ବାବା ଏବଂ ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ବୀଜ ପୋତି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ କଲମୀ ଲାଗୁଛି ତାକୁ ପୁଣି ମାୟାର ତୋଫାନ ମଧ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ଅନେକ ପରକାରର ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସୁଛି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମାୟାର ବିଘ୍ନ । ଯଦି ତୋଫାନ ଆସୁଛି ତେବେ ବାବାଟଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ— ବାବା ଏଥିପାଇଁ କ’ଣ କରିବା ଦରକାର ? ଶରୀମତ ତ ବାବା ଦେଉଛନ୍ତି ନା । ତୋଫାନ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ । ପରଥମ ନମ୍ବର ତୋଫାନ ହେଉଛି ଦେହ ଅଭିମାନ । ଏକଥା କେହି ବୁଝିନାହାନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ଏହି ଶରୀର ବିନାଶୀ ଅଟେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର ୮୪ ଜନ୍ମ ପୁରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ପୁରନ୍ନଜନ୍ମ ନେଉଛି । ବାରମ୍ବାର ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ନେବା, ଏହା ଆତ୍ମାର ହିଁ କାମ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଏହା ତୁମର ଅନ୍ତମ ଜନ୍ମ । ଏହି ଦୁନିଆରେ ତୁମକୁ ନା ଆଉ ଜନ୍ମ ନେବାର ଅଛି ନା କାହାକୁ ଜନ୍ମ ଦେବାର ଅଛି । ପୁଣି କେହି କେହି କେତେକ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ବୃଦ୍ଧି କିପରି ହେବ ? ଆରେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସୃଷ୍ଟିର ବୃଦ୍ଧି ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏବେ ତ ଭରଷ୍ଟାଚାରର ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି, ଏହି ଭରଷ୍ଟାଚାରର ପରଥା ରାବଣଠାରୁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଦୁନିଆକୁ ରାବଣ ହିଁ ଭରଷ୍ଟାଚାରୀ କରିଛି । ଶରେଷ୍ଠାଚାରୀ ରାମ (ବାବା) କରୁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି କାରଣ ତୁମେ ବାରମ୍ବାର ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଉଛ । ଯଦି ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେଉ ନାହିଁ ତେବେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବି ଆସାନ୍ତି ନା । ଜାଣିଯାଆନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଶରୀର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଗଲାଣି, ଏବେ ଏହି ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନୁଆ ଶରୀର ନେବି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ କାହା ଭିତରେ ବି ଆତ୍ମା ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ନିଜକୁ ଦେହ ମନେ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଦୁନିଆରୁ ଯିବା ପାଇଁ ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ଯେଉଁମାନେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିବ ଏବଂ ତା’ ସହିତ ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଥାଏ ଯେ ଆମେ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛୁ ସେଥିପାଇଁ କେହି ଦୁଃଖ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ସୁଖର ପ୍ରାରବଧ । ଏଠାରେ ତ ଆତ୍ମା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କେହି କେହି ତ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା, ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ଅଛି ନା କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଏହି ଅଭିନୟକୁ ଛାଡି ଫେରିଯାଇ ପାରିବା ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନିଶ୍ଚିତ ନେବାକୁ ପଡିବ । ପୁନର୍ଜନ୍ମକୁ ତ ସମସ୍ତେ ମାନୁଛନ୍ତି । କରମଭୋଗ ସମସ୍ତତଙ୍କୁ ଭୋଗିବାକୁ ପଡୁଛି ନା । ମାୟାର ରାଜ୍ୟରେ ଯାହା ବି କରମ କରୁଛ ତାହା ବିକରମ ହିଁ ହେଉଛି, ତେଣୁ କରମ ଭୋଗ ଭୋଗିବାକୁ ପଡୁଛି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କରମ ଏପରି ହୁଏ ନାହିଁ ଯାହାର ଫଳ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିଥାଏ ।

ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ କାରଣ ଏହି ଦୁନିଆକୁ ବିନାଶ ହେବାର ଅଛି । ବୋମାଗୁଡିକୁ ମଧ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ରାଗିଯିବେ ତାକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିଦେବେ । ଏସବୁ ହେଉଛି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବୋମା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯୁରୋପବାସୀ ହେଲେ ଯାଦବ ସେନା । ଯଦିଓ ଆମେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ପରମବାଳାଙ୍କୁ ଯୁରୋପବାସୀ ହିଁ କହିବା କାରଣ ଭାରତ ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ପଟେ, ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ପଟେ । ସେମାନଙ୍କର ନିଜ ଦେଶ ପ୍ରତି ସନ୍ଦେହ ତ ବହୁତ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଡରାମାର ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ତ ଏହିଭଳି ସେଥିରେ କିଏ ବା କ’ଣ କରିପାରିବ ? ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସବୁ ଶକ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । କେବଳ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ, ତୁମକୁ ଆଉ କୌଣସି କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡୁନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ହିଁ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ଦେହ ଅଭିମାନକୁ ତ୍ୟାଗ କର । କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ରାମଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି, ମୁଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି । ତେବେ ସେମାନେ କ’ଣ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି କି! ଯଦି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି ତେବେ ଆତ୍ମାର ପିତାଙ୍କୁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଉନାହାନ୍ତି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଜୀବାତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଉଛ ? ତୁମକୁ ତ ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା, ମୋର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି । ବାବା ଆଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି— ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ସ୍ଵର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡିଯିବ । ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତି ଏବଂ ଜୀବନମୁକ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ହିଁ ଲୋକମାନେ ଧକ୍କା ଖାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଯଜ୍ଞ, ଜପ, ତପ ଆଦି କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ପୋପଟଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଆଶୀର୍ବାଦ ନେବା ପାଇଁ ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ଦେହ ଅଭିମାନକୁ ଛାଡ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ଏହି ନାଟକ ପୁରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ଆମର ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ପୁରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କେତେ ସହଜ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥାକୁ ଧାରଣ କର । ଯେମିତି ନାଟକ ପୁରା ହେବାକୁ ଯାଉଥିବା ସମୟରେ ଅଭିନେତା ମାନେ ଭାବନ୍ତି ଯେ ବାକି ଆଉ ୧୫ମିନିଟ୍ ଅଛି, ନାଟକ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଅଭିନେତାମାନେ ଭାବନ୍ତି ଯେ ଏବେ ଏହି ବସ୍ତ୍ରର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଘରକୁ ଯିବୁ । ସେହିଭଳି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ଘର ପରମଧ୍ୟାମକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ନିଜେ ନିଜ ସହିତ ଏହିଭଳି କଥା ହେବା ଉଚିତ । ଆମେମାନେ କେତେ ସମୟ ସୁଖ-ଦୁଃଖର ଅଭିନୟ କରିଛୁ, ଏହା ଆମକୁ ଜଣାଅଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଦୁନିଆରେ କ’ଣ କ’ଣ ସବୁ ହେଉଛି, ଏହାକୁ ଭୁଲିଯାଅ କାରଣ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସବୁକିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଅଜ୍ଞାନୀ ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ କଳିଯୁଗ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ଚାଲିବ । ଏହାକୁ ହିଁ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର କୁହାଯାଉଛି, କାରଣ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟକୁ ଜାଣିବା, ଅଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟକୁ ନ ଜାଣିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ରହିବା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁସାରେ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକରେ ଅଛ । ଅଜ୍ଞାନର ରାତ୍ରି ମଧ୍ୟ ଏବେ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ତେଣୁ ଆମେମାନେ ଘରକୁ ଯିବା । ଆଜି ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମାଟ୍ମକର ରାତି, କାଲି ହେବ ବ୍ରହ୍ମାଟ୍ମକର ଦିନ, ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବା ପାଇଁ ସମୟ ତ ଲାଗିବ ନା ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମେ ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ଅଛୁ, କାଲି ଅମରଲୋକକୁ ଯିବା କିନ୍ତୁ ପରଥମେ ତ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହିଭଳି ୮୪ ଜନମର ଚକ୍ର ଘୁରୁଛି ଯାହାକି କେବେ ବନ୍ଦ ହୁଏ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ମୋ ସହିତ କେତେ ଥର ମିଶିଥିବ ? ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଅନେକ ଥର ମିଶିଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ୮୪ ଜନମର ଚକ୍ର ପୂରା ହେଉଛି, ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ସମସ୍ତଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପୂରା ହୋଇଯିବ । ଏହାକୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ଏହି ଜ୍ଞାନଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପତିତ ପାବନ । ତୁମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ଯେ ପତିତ ପାବନ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ? ଭଗବାନ ତ ନିରାକାରଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି, ତେବେ ପୁଣି ରଘୁପତି ରାଘବ ରାଜା ରାମ କାହିଁକି କହୁଛ ? ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ତ ସେହି ନିରାକାର ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ବଡ଼ ଚତୁରତାର ସହିତ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ।

ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମମାନଙ୍କର ଉନ୍ନତି ହୋଇ ଚାଲିବ କାହିଁକି ନା ତୁମକୁ ଗୁହ୍ୟରୁ ଗୁହ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ମିଳି ଚାଲିଛି । ତେବେ ପରଥମେ ଅଲଫ (ବାବା)ଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଭୁଲି ଅନାଥ, ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଜଣତ୍ମକ (ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ) ମାଧ୍ୟମରେ ଆଉ ଜଣତ୍ମକ (ପରମାତ୍ମାତ୍ମକ) ଜାଣିବା ଦ୍ଵାରା ୨୧ ଜନ୍ମ ସୁଖୀ ହୋଇଯାଉଛ । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ, ତାହା ହେଉଛି ଅଜ୍ଞାନ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ପରମାତ୍ମାତ୍ମକୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହି ଦେଉଛନ୍ତି । ଆରେ ସିଏ ତ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମ ଭିତରେ ୫ ବିକାରର ଭୂତ ଅର୍ଥାତ୍ ରାବଣ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ । ଏହି କଥା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ଆମେ ଇଶ୍ଵରତ୍ମକ ଶରଣରେ ଅଛୁ— ଏହି ନିଶା ସବୁବେଳେ ରହିବା ଦରକାର । ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆମେମାନେ ଦୈବୀ ରାଜଧାନୀକୁ ଯିବା । ସେଠାରେ ତ ସଦା ସର୍ବଦା ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ମିଳିବ । ଶିବବାବା ଆମକୁ ପୋଷ୍ଟ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଯଦି ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବ ତେବେ ରାଜ୍ୟ ପଦ ମିଳିବ । ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବା ଦରକାର । ଶିବବାବା ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର ଏବଂ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ନିରାକାର । ପରମଧାମରେ ଆମେ ଅଗରୀରୀ ଅବସ୍ଥାରେ ରହୁଥିଲେ । ବାବା ତ ସର୍ବଦା ଅଗରୀରୀ ଅଟନ୍ତି, ସିଏ କେବେହେଲେ ଶରୀର ରୂପୀ ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉନାହାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କଳ୍ପରେ କେବଳ ଥରେ ମାତ୍ର ଅବତରଣ କରୁଛନ୍ତି । ପରଥମେ ପରଥମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ରଚନା କରି ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜର ସନ୍ତାନ ରୂପରେ ସମ୍ପାଦନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ବି.କେ. ରଖୁଛନ୍ତି । ଯଦି ବ୍ରହ୍ମା ନଥାନ୍ତେ ତେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କେଉଁଠୁ ଆସିଥାନ୍ତେ ? ତେଣୁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ସିଏ ଯିଏକି ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି, ଗୋରାରୁ ପୁଣି କଳା ହେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସୁନ୍ଦରରୁ ଶ୍ୟାମ ଏବଂ ଶ୍ୟାମରୁ ସୁନ୍ଦର ହେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଭାରତକୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ୟାମଳରୁ ସୁନ୍ଦର କୁହାଯିବ । ଶ୍ୟାମଳ ଅର୍ଥାତ୍ କଳିଯୁଗ, ସୁନ୍ଦର ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ସୟୁଗ । ଭାରତ ହିଁ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି କଳା ହୋଇଯାଉଛି ଏବଂ ସେହି ଭାରତ ପୁଣି ଜ୍ଞାନ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି ଗୋରା ହେଉଛି । ଭାରତ ପାଇଁ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି କାରଣ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଅନ୍ୟ-ଅନ୍ୟ ଧର୍ମରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଯୁରୋପୀୟ ଏବଂ ଭାରତୀୟତ୍ମକ ମଧ୍ୟରେ ବିଶେଷ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ଜଣାପଡେ ନାହିଁ । ଭାରତୀୟମାନେ ସେଠାକୁ ଯାଇ ବିବାହ କରୁଛନ୍ତି ତା’ପରେ ନିଜକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ତେହେରାର ହୋଇଥା’ନ୍ତି । କେହି-କେହି ଆଫ୍ରିକାରେ ମଧ୍ୟ ବିବାହ କରୁଛନ୍ତି ।

ଏବେ ବାବା ଆମକୁ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ବୁଝିବାର ବିଶାଳ ରୂପ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଭଲ ଲେଖ ଅଛି ଯେ ବିନାଶ କାଳରେ ବିପରୀତ ରୂପ । ଯାଦବ ଏବଂ କୌରବମାନେ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ରଖିନଥିଲେ । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରୀତି ରଖିଥିଲେ ସେମାନଙ୍କର ବିଜୟ ହେଲା । ବିପରୀତ ରୂପ କୁହାଯାଏ ଶତ୍ରୁକୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପରର ଶତ୍ରୁ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହି ଗାଳି ଦେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ମରଣ ରହିତ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର କୌଣସି ନାମ ରୂପ ନାହିଁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ହେ ଇଶ୍ଵର ପିତା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରୂପରେ କୌଣସି ବି ପ୍ରଭେଦ ନଥାଏ । ବାକି ଶକ୍ତିରେ କମ ବେଶୀ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପଦବୀ ତ ଅଲଗା ଅଲଗା ହୋଇଥାଏ ନା । କେବଳ ରୂପର ଫରକ ଥାଏ । ଏବେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ, କିନ୍ତୁ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ତୁମର ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହେବ ।

ଅମୃତବେଳାରେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି କରି ସୁଖ ପାଅ, ପଛକେ ଶୋଇ ରୁହ କିନ୍ତୁ ନିଦରେ ନୁହେଁ ନଚେତ୍ ଯିବୁ କରି ଯୋଗରେ ବସି ରହିବା ଦରକାର । ଏଥିପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ବୈଦ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଅମୃତବେଳାରେ ଖାଇବା ପାଇଁ ଓଷଧ ଦେଇଥା’ନ୍ତି ସେହିପରି ଏହା ମଧ୍ୟ ଓଷଧ । ରଚୟିତା ପିତା ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ବ୍ରାହ୍ମଣ ରଚନା କରି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି-ଏହି କଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଆଉ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ କୋଳରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ ପୁଣି ଭବିଷ୍ୟତରେ ଦୈବୀ କୋଳକୁ ଯିବୁ— ଏହି ଆତ୍ମିକ ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଅମୃତବେଳାରେ ଉଠି ଜ୍ଞାନ ସାଗରତୀକାରୀ ମିଳିଥିବା ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ । କେବଳ ଜଗତର ଅବସ୍ଥିତିରୀ ସମ୍ପୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଦେହ ଅଭିମାନକୁ ଛାଡ଼ି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାତ୍ମକ ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ ରହି ମଧ୍ୟ ସବୁ ପ୍ରକାରର ପ୍ରଶ୍ନରୁ ଉଦ୍ଧୃତରେ ରହୁଥିବା ସଦା ସର୍ବଦା ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାତ୍ମକ ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ ରହି ମଧ୍ୟ ମନ ଭିତରେ କେବେହେଲେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ପନ୍ନ ନ ହେଉ ଯେ ଇଏ ଏଭଳି କାହିଁକି କରୁଛି ବା କାହିଁକି କହୁଛି, ଏକଥା ଏଭଳି ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଏହିଭଳି ହେବା ଉଚିତ । ଯେଉଁମାନେ ଏହିଭଳି ପ୍ରଶ୍ନରୁ ଉଦ୍ଧୃତରେ ରହିଥାଆନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ସଦାସର୍ବଦା ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ ରହିଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଏହିଭଳି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଧାଡ଼ିକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି ବା ରଚନା ସୃଷ୍ଟି କରିଦିଅନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ତା'ର ପାଳନା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହୁଏ, ସମୟ ଏବଂ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ହୁଏ, ସେଥିପାଇଁ ଏହିଭଳି ବ୍ୟସ୍ତ ରଚନାର ଜନ୍ମ ନିଶ୍ଚିତ୍ତରଣ କର ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:- ନିଜର ନୟନରେ ବିନ୍ଦୁ ରୂପଧାରୀ ବାବାଙ୍କୁ ସମାହିତ କରିଦିଅ ତେବେ ଆଉ କେହି ସମାହିତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***